

Maurice Naessens

'Ik ben geen mecenas, maar een kunstliefhebber.'

1908 - 1982

Lichtmatroos, secretaris van het 'Plan' van Hendrik De Man, economisch adviseur, voorzitter van Paribas, 'redder' van het Osterriethhuis en oprichter van het Mercatorfonds. Of hoe Maurits Naessens heel uiteenlopende activiteiten moeiteloos weet te combineren.

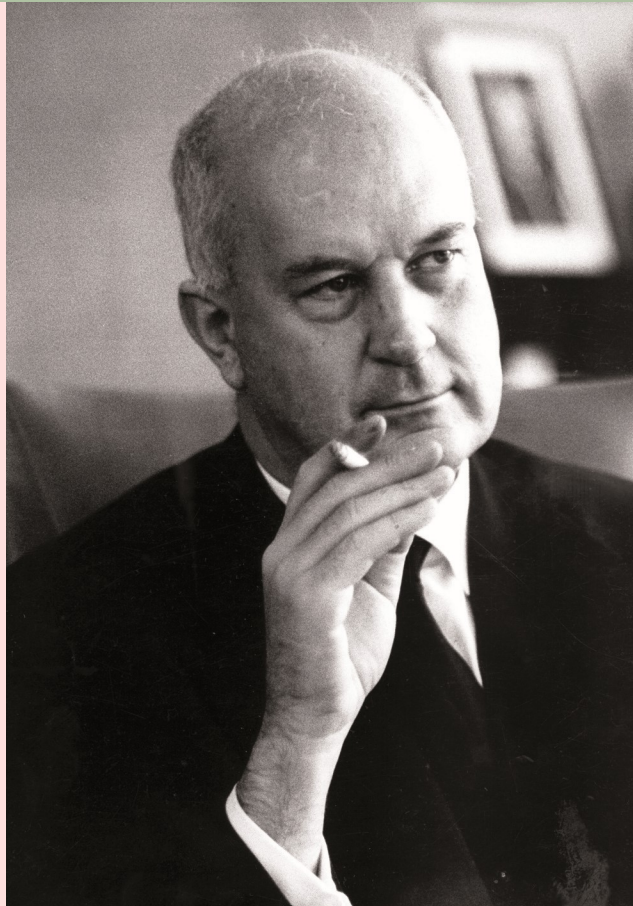
'Mijn ouders waren kleine mensen: vader was stadsbode en moeder conciërge. We woonden in de kelderkeuken en de mansarde van een groot huis waar tussen die twee verdiepingen in alleen Frans werd gesproken'.

Maurits houdt er een tijdje een 'Vlaams' complex aan over, maar zijn belangstelling voor kunst en ook een reis op zijn 17de als lichtmatroos naar Amerika, sterken zijn zelfvertrouwen. En als zijn verzen-'behalve bij mijzelf'-niet veel succes hebben, gaat hij economie, handels- en politieke wetenschappen studeren.

Als student in de crisisjaren dertig engageert hij zich in de socialistische beweging en met Hendrik Fayat en Jef Rens sticht hij o.m. de Vlaamse Federatie van Socialistische Studenten. Hendrik De Man maakt een geweldige indruk op hem en Maurits wordt secretaris van het nationale actiebureau voor het 'Plan van de Arbeid'. Als economisch adviseur in tal van kabinetten en jongste directeur van Financiën ooit, ontdekt hij de wereld van de administratie en de politiek. In 1950 wordt hij als eerste Vlaming directeur van een Franse Bank: de Bank van Parijs en de Nederlanden. Dankzij hem wordt Paribas een begrip op het vlak van cultuurmecenaat.

'Het woord 'mecenas' hoor ik niet graag', zegt hijzelf. 'Ik ben kunstliefhebber en tracht kunst zowel in mijn privé- als in mijn publieke leven een plaats te geven.' Zo'n 'plaats' bij uitstek

Als voorzitter van de Bank van Parijs en de Nederlanden is Naessens op zoek naar een kortere naam voor zijn bank. Door 'Paris' en 'Pays-Bas' te combineren tot Paribas vindt zijn toenmalige overbuur in Meise de oplossing. De naam van de uitvinder? Bobbejaan Schoepen...

voor de kunstverzameling van de bank wordt het Osterriethuis aan de Antwerpse Meir. Na de Tweede Wereldoorlog wordt het dankzij Paribas gerestaureerd en o.m. houtsnijder Frans Masereel, die Maurits bewondert, kan er over een eigen werkruimte beschikken. Ook het Mercatorfonds is er jarenlang thuis. Het wordt in 1965 door Maurits opgericht en geniet als uitgever van kunst- en historische boeken nog altijd grote faam.

In een brief aan Masereel uit de jaren vijftig schrijft Maurits hoe jammer hij het vindt dat de meeste Paribasmedewerkers niet voor een gravure van Masereel kiezen maar voor een asbak. Tezeldertijd neemt hij zich voor dat te veranderen. Ook zonder antirookcampagnes is hem dat ontegensprekelijk gelukt...